

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*La serra de
Collserola és el
pulmó verd
de Barcelona.
Fotografia de
Pau Mora.*

Núm. 230
Setembre
octubre
2000

CICLE SOBRE L'AIGUA

Durant la temporada 2000-2001, que s'inicia a l'octubre, tindrà lloc el cicle de conferències i excursions «L'aigua a Catalunya», amb el següent calendari:

6 octubre: «L'aigua, l'or negre del segle XXI», per Narcís Prat.

8 octubre: excursió a la serra de Picamill (Berguedà).

3 novembre: «La qualitat de l'aigua que bevem», per Roger Lloret.

5 novembre: excursió a Sant Benet i Susqueda (Selva).

1 desembre: «L'aigua a Catalunya», per Narcís Prat.

3 desembre: excursió a l'embassament de Foix (Alt Penedès).

12 gener: «El control de la qualitat de l'aigua dels rius», per Lluís Godé (ACA).

14 gener: excursió al congost de Fraguerau (Priorat).

2 febrer: «La qualitat ecològica de l'aigua», per Antoni Munné.

4 febrer: excursió de Collsuspina a Castellterçol (Moianès).

2 març: «La contaminació de les fonts i els purins», pel Grup de Defensa del Ter.

4 març: excursió a la riera de Sorreig (Osona).

30 març: «El preu de l'aigua», per Enric Tello.

1 abril: excursió a la ribera Salada o aigua d'Ora (Solsonès).

4 maig: «Participació ciutadana en la protecció dels rius», pel Grup Hàbitat.

6 maig: excursió a Sant Marçal i l'alta Tordera (Montseny).

27 maig: excursió als estanys de Vallsera i de la Balmeta (Capcir).

17 juny: excursió de cloenda a les fonts del riu Glorieta (Alt Camp).

SOPAR DE MOTXILLA EL DIA 30

30 setembre — Finalment, el Sopar de Motxilla el farem el dia 30 al pati del Roure de l'Ateneu, a les 21 h. En el seu transcurs es lliuraran els premis del Concurs de Fotografia 1999-2000. No hi falteu!

V CAMINADA POPULAR

29 octubre — Celebració de la cinquena edició de la nostra Caminada Popular per Collserola. Sortida a les nou del matí del davant de can Mèlic. Inscripcions els dies 25, 26 i 27 de vuit a nou del vespre a la SEAS.

**CONFERÈNCIA
SOBRE LES GALÁPAGOS**

28 octubre — A les 20,30 h tindrà lloc al nostre local la conferència «Les illes Galápagos, laboratori de l'evolució biològica», a càrrec de Narcís Prat.

FENT PAÍS AMB ELS AVENÇOS TECNOLÒGICS

Som en temps de canvis que evolucionen davant nostre amb una velocitat vertiginosa que ens obliga diàriament a haver-nos d'espavilar per a posar-nos al dia. Aquests canvis afecten la nostra vida personal i també la de les entitats a les quals dediquem el nostre temps d'esbarjo, com és el cas de la SEAS.

El més important, però, és saber equilibrar la utilització de les noves tecnologies i millores que ens permet l'actual civilització amb el manteniment de la voluntat de fer país d'una manera sana i no competitiva. Aquest ha estat sempre l'esperit que ens ha mogut en la nostra tasca per la SEAS i així hem de continuar.

Actualment ens hem posat al dia amb la nostra pàgina web, que periòdicament anem renovant i mitjançant la qual ens obrim a tot el món (en un any ens visiten unes dues mil cinc-centes persones), hem informatitzat totes les nostres dades socials, la comptabilitat i el mateix Butlletí, que circula a través de la xarxa d'Internet fins que finalment és imprès. Les nostres comunicacions amb les altres entitats excursionistes, la Federació i el mateix Ajuntament de Sant Just ja són en bona part a través del correu electrònic,

tal com ja ho fem també amb aquells socis connectats a la xarxa d'Internet que ens faciliten la seva adreça. La immediatesa esdevé important en molts casos.

Estem aprofitant, doncs, els nous avenços tecnològics, però no per això ens oblidem de mantenir els nostres principis de «fer país» mitjançant la contínua publicació de treballs monogràfics, com ha estat el llibre que acabem de publicar sobre els vint-i-cinc anys de cicles de conferències i excursions, i el que ja tenim en cartera per a l'any vinent sobre climatologia. Conferències que any rere any, ininterrompudament, seguim oferint al poble de Sant Just com a contribució de caire cultural que ens agradaria que tingués el reconeixement que la categoria dels conferenciants es mereix.

Però la nostra oferta cultural també la conformen aquest butlletí, que no ha deixat de sortir des del 1966, cercant sempre millores en el seu disseny i contingut, i, recentment, el nostre Concurs Fotogràfic anual de fotografies realitzades durant qualsevol de les nostres excursions.

Sí, doncs, als avenços tecnològics, però sense deixar de banda l'autèntic esperit excursionista que mogué a principis del segle XX aquells predecessors nostres.

L'ANELLA VERDA ANALITZADA PEL GERENT DEL PARC DE COLLSEROLA

Joan Fernández i Soler

Tots hem sentit parlar, en un moment o altre, del projecte d'unificació dels espais verds que envolten la regió de Barcelona: l'*Anella Verda*. La SEAS, un cop més, ha volgut informar tothom d'un esdeveniment que ens és tan proper, i per això vam demanar una entrevista amb Marià Martí, gerent del parc de Collserola, un dels espais que formen part d'aquest projecte.

Volem destacar que vam ser rebuts amb tota cordialitat i que l'entrevista va transcórrer en un to força distès.

—*En primer lloc, voldríem saber en què consisteix l'Anella Verda.*

—L'Anella Verda és un projecte a mitjà i llarg termini que es concreta en la creació d'un sistema natural-rural destinat a conservar la regió metropolitana, entenent com a tal no tan sols els municipis que envolten Barcelona, sinó també les zones del Vallès i Penedès, limitades per les serralades Litoral i Prelitoral, estenent-se fins al Montseny, Montserrat, el Garraf, etc., i, a més a més, la creació de corredors naturals per al trànsit de la fauna.

—*Això vol dir que hi ha d'haver un enllaç coordinat entre els diferents espais?*

—Sí, però sobretot l'enllaç ha de ser físic, configurant un sistema de continuïtat, sense illes. De fet, això no és nou, perquè els primers estudis per aconseguir-ho ja daten del segle passat; aleshores es pretenia preservar unes àrees concretes considerades d'interès, però la pressió de la societat fou tan forta que a poc a poc es van anar creant barreres de tot tipus, fragmentant el territori i dificultant o, fins i tot, anul·lant la connexió de la fauna entre els diferents espais. El que pretenem, doncs, és crear corredors biològics perquè els animals no quedin aïllats, atès el perill que això representa en anar-se degradant les espècies.

—*Quina és la part més difícil per aconseguir aquests objectius?*

—Home, doncs la planificació urbanística, ja que encara hi ha un desfasament de trenta anys entre les necessitats ambientals reals i les d'urbanització.

—*Com haurien de ser les franges de connexió?, quin pas tindrien?*

—Mira, no m'atreveixo a donar mides concretes, però, per exemple, es poden aprofitar rieres, o masses forestals, o camps de conreu, etc., per a fer-los servir d'enllaç entre les diferents zones, perquè el potencial genètic no té vies d'expansió en que-

La Vall de Sant Just i Sant Pere Màrtir. Fotografia de Pau Mora.

dar encerclat per les diferents vies de comunicació humanes, tal com està plantejat l'urbanisme actualment.

—*La realitat és que avui aquests espais estan veritablement separats.*

—Per això un dels grans reptes

que tenim al Parc és salvar la densitat de població; tots sabem que ens trobem en una àrea superpoblada; com a exemple esmentaré que un dels principals projectes que tenim és incorporar el turó de Montcada al congost del Besòs, des d'on es po-

dria saltar a la serra de Marina. Mirant-ho damunt del plànol sembla impossible, ara com ara, però és veritat que els criteris urbanístics estan canviant i els municipis es fan i es desfan, creant noves vies, noves avingudes, etc.

—*Hi ha contactes amb els municipis interessats? Hi estan d'acord?*

—En general no mostren rebuig al pla, ans al contrari; a la pràctica, però, la seva realització és molt difícil. En el cas del turó de Montcada, l'Ajuntament hi està molt interessat i això vol dir adaptar el seu urbanisme i fer permutes perquè zones que ara són industrials passin a ser verdes i a l'inrevés. I tot això comptant que cal saltar l'A-18.

—*No és possible fer passos soterats?*

—Possible sí que ho és, ara bé, perquè els habitants de Montcada tinguin plena consciència que Collserola els pertany, hi han de poder passejar sense entrebancs.

—*La idea de la unificació és formar part de la mateixa organització?*

—La gestió es regiria pel mateix criteri, entenent que tant el mobiliari com la senyalització com el tarannà siguin els mateixos. De tota manera, el més important és la preservació del territori; això és primordial.

—*Com es pot aconseguir això?, perquè en el cas concret de Sant Just les urbanitzacions cada cop s'enfilen més amunt...*

—Sí, perquè estan en terreny

urbanitzable segons una llei que ve del 1976. Aquesta llei va representar un avenç en relació amb la dels anys 1950-60, però no és suficient per a l'actual augment de la consciència ambiental. Per a poder canviar la qualificació d'un terreny, l'Ajuntament ha d'indemnitzar el propietari i això resulta caríssim. L'Ajuntament de Sant Just Desvern, amb el seu alcalde al capdavant, i el Parc fent-li costat, manté una lluita titànica per evitar una urbanització que podria enfilar-se serra enllà. El fet d'arranjar la vall de Sant Just, la bòbila, les línies elèctriques i les zones agrícoles mal ocupades o fins i tot desocupades, implica una forta inversió que ha d'anar vinculada al manteniment de la riera com a via verda entre la població i la serra de Collserola a través de la baixada de la cota d'urbanització. D'alguna manera, les esperances estaven en el fet que essent un espai urbanitzable no programat permetia a l'Ajuntament fixar les regles. El que passa ara és que, amb l'aprovació de la nova llei urbanística, han canviat les regles del joc i ara tots els espais que no estiguin protegits d'una manera o altra són urbanitzables. Per tant, s'interpreta que allò que no és programat es pot urbanitzar, mentre que fins ara era a l'inrevés. En el cas de Sant Just, no es tracta de requalificar, sinó que s'ha de fixar cota edificable. Actualment, cal fer saber que els promotors immobiliaris han pre-

sentat un contenciós contra l'Ajuntament. Nosaltres estem al costat del Consistori per preservar el fons de la vall.

—*El parc té terrenys concrets en propietat?*

—No. El nostre interès és augmentar la zona de parc, però precisament per ser terreny urbanitzable, el cost és molt elevat i s'hauria de fer una gran inversió econòmica.

—*Tots els parcs es troben amb el mateix cas?*

—No. Els parcs de la Diputació —tradicionalment la Diputació és un organisme que gasta molts diners en la conservació de la natura— tenen una política d'adquisició de sòl molt activa. De tota manera, s'ha de tenir en compte que el que aquí a Collserola val 1.300.000 ptes. al Montseny o a les Guílleries en val 200.000, per tant, amb els mateixos diners lògicament ells adquireixen més hectàrees.

—*I, tornant a l'Anella Verda: seria possible que un cop unificat el territori es repartissin els diners?*

—És clar. Aquesta política s'hauria de fer extensible a tot el projecte. De tota manera, això representaria dividir molt més el pressupost, ja que seríem més a repartir.

—*Tenim gran interès a saber cap on va el parc. Què pretén el parc de Collserola?*

—Crec que l'estratègia principal és configurar les zones de contacte amb les ciutats i recuperar-hi la natura. Tradicionalment, els en-

torns de les ciutats són terra de ningú, degradats. El nostre objectiu seria recuperar-los per a la passejada.

—Parlem de la degradació o falta de conservació dels monuments i masies que hi ha dins del parc.

—La majoria de les masies són privades. Molts dels seus propietaris, quan es van adonar que deixaven de ser rendibles, les van anar abandonant amb el seu consegüent deteriorament.

—*No teniu ajuts de cap organisme?*

—No. Els organismes oficials no preveuen en els seus pressupostos ajuts d'aquest tipus. De totes maneres, és complicat perquè conservar un museu —actualment les masies de dins del parc no poden tenir altre ús— dins d'un altre «museu verd», com és el parc, resulta car perquè dins dels seus límits no es permet habitar-hi. S'haurien d'estudiar solucions com ara: tu restaures i jo et permeto de viure-hi, però segueix essent complicat perquè comportaria altres tipus de problemes, com ara el de la circulació. El que cal és revisar el Pla Especial per a adaptar-se a la realitat.

Tornant al que em preguntaves sobre els nostres objectius, jo ho resumiria així: fer que el parc penetri a la ciutat configurant les zones de contacte entre la serra i els nuclis urbans, crear passadissos verds per a la lliure circulació de la fauna i,

PARAPENT

Pep Ollé

Imagineu-vos, després de quatre o cinc hores de caminar sou al cim. Ja heu fet el mos i us poseu a punt per a començar el descens. No seria millor fer la baixada planant per sobre el camí? Que me'n diríeu si les dues o tres hores que queden per a arribar es convertissin en vint minuts de vol?

Doncs així és com ens vam enredar la majoria dels que volem en parapent.

Com funciona?

Doncs és prou senzill: el parapent és una «ala», amb un perfil aerodinàmic que un cop inflat té una «finor» del voltant de set (per cada metre que baixes, en corres set endavant). Si això ho fas en un pendent més inclinat (a Sant Just hi ha carers que servirien per a envolar-se), a la quarta passa ja no toques de peus a terra.

El pilot va subjecte a la vela mitjançant un grapat de cordills (cordes de suspensió), semblen primets, però són de Kevlar i n'hi ha un munt. En les primeres veles es feien servir taulabards, però s'ha anat millorant, i ara es fan servir «cadires» molt còmodes, amb proteccions, amb airbag...

El sistema de direcció de la vela és com el que fèiem servir per a fer avions de paper: doblegar una mica la part de darrere de l'ala (bord de fuga). Si ho fas a l'esquerra gires cap a l'esquerra, si ho fas a la dreta, gires cap a la dreta. Per a aconseguir-ho hi ha «els frens», que són cordills que van lligats directament al bord de fuga de la vela. Si abaixes la mà dreta gires a la dreta, si abaixes l'esquerra a l'esquerra, si les abaixes totes dues no gira, però va més lent i si les puges va més ràpid. És molt fàcil.

La vela, com un globus aerostàtic, es mou amb la massa d'aire que té al voltant, si l'aire puja, puja. Si l'aire baixa, baixa. Si l'aire està quiet, la vela va lliscant per entremig amb la finor que tingui, però sempre baixant.

Per a envolar-se només cal un prat amb prou pendent, i l'aire de cara. Llavors només s'ha d'inflar la vela i fer quatre passes (o cap, o una correguda...). Per a aterrar, cal un prat pla, sense obstacles; si es fa ben fet és com baixar d'un tren que encara es mou una miqueta, a punt de parar-se.

Bé, després d'aquest curs accelerat, cal fer aclariments: igual que per a fer una ascensió, el temps ha d'acompanyar, i en aquest esport el que mana és el vent. Direcció i intensitat han de ser les que necessitem per al lloc d'envol previst (sovint

*Parapent.
Fotografia de
Pep Ollé*

passa que arribes amb la vela a la motxilla i que tornes sense haver-la'n tret). Per a aconseguir un bon nivell d'autonomia i seguretat, la majoria d'esports de «risc», necessiten dedicació i continuïtat: moltes hores de vol.

Alguns dels cims des d'on s'ha volat són, per dir-ne alguns: Monteixo, Maladeta, Posets, Mont Perdut, Mallo Pisón de Riglos, Tro-

na d'Ares, Letasi, Pedraforca, Puigmal, Taga, Mont Blanc, Cavall Bernat (amb les veles d'ara ja no es podria), etc.

La majoria dels que ens hem acostat a aquest esport, n'hem descobert un altre vessant... En començar us preguntava: què us semblaria baixar d'algun cim volant? I ara us pregunto: què us semblaria pujar-hi volant?

Ben segur que heu vist voltors

donant voltes en l'aire i enfilant-se fins que quasi es perden de vista. Amb el parapent es pot fer el mateix. Si mentre voleu trobeu una tèrmica (una columna d'aire calent que puja; a vegades puguen molt, fins a quatre mil metres), pots provar de quedar-t'hi dins, fent voltes, i mentre hi ets pugues amb l'aire. La part més bonica del vol lliure és aprofitar aquests corrents d'aire calent per a mantenir-te en l'aire i fins i tot per a passejar, mentre vas saltant de tèrmica en tèrmica.

Per fer-vos-en una idea, imagineu que feu l'envol a Àger, que resseguíu tot el Montsec, passeu per Sant Llorenç, arribeu al Cadí esquivant el Pedraforca, sobrevoleu la Tosa, el Puigllançada i creueu el Freser per a arribar fins al Taga, del Taga per la serra Cavallera fins a Camprodon, on aterreu perquè es comença a fer fosc.

Un altre exemple: sortiu de Castelló de Sos, us enfileu fins a 3.700 m, passeu per davant del Vallhiverna, amb el massís de la Maladeta de teló de fons, creueu la Noguera i arribeu al Corrunco de Durro, en seguíu l'aresta fins a trobar la vall Fosca, passar pel Montsec de Pallars i arribar fins al pic de l'Orri, i d'allà cap a la Seu, i baixar suauement a la Cerdanya.

Sona bé, oi? Doncs si hi afegiu la sensació que es pot sentir, quan ets a dos mil metres de terra, voltat de pics nevats, esquitxats amb quatre estanyes, sense cap soroll tret del vent entre les cordes de suspensió i amb

l'únic neguit de decidir cap on vols anar, entendreu per què alguns ens en considerem fanàtics.

Manera de fer?

Doncs teniu dues opcions per a aproximar-vos a aquest esport:

- Fer un vol tàndem (biplaça en l'argot). Això vol dir anar de paquet amb un professional per pilot. És molt ferm, i us pot donar una idea de les sensacions que se senten quan ets a l'aire. Si les condicions ho permeten, és un passeig de vint o trenta minuts. També és un bon moment per a preguntar coses al pilot i conèixer una mica més aquest esport. Es pot planificar aprofitant alguna sortida, fer una paradeta a Àger, Berga, Organyà, Castelló de Sos... i apa, a l'aire.

- Fer un curs directament, a qualsevol de les escoles de vol que tenim a prop de casa (en trobareu algunes al final de l'escrit), en dos o tres caps de setmana. Acabareu el curs amb uns quants vols a la butxaca i un nivell mínim garantit.

Qui us pot ajudar?

PARAPENT × DOS. Armand Rubiella. Benasc. Tel. 608 99 87 11.

PARAPENT PIRENAIC. Organyà. Tel. 608 99 51 33.

ESPAIS. Parapent del Berguedà. Avià. Tel. 93 823 01 31 / 608 19 25 11.

ALIOTH. Manresa. 93 872 29 12.

VOLAGER. Tel. 973 320 230 / 639 30 57 57.

ALBATROS. Àger. Tel. 608 49

per últim, intentar implicar al màxim els ajuntaments.

D'UN TEMPS, D'UNA GENT **Diari d'excursions** **1974-1978**

Francesc Riera Prenafeta

Arran del meu vint-i-cinquè aniversari com a soci de la SEAS, he volgut fer memòria del meu pas per la Secció i, darrere de tantes vivències, ha estat inevitable recordar la colla de companys amb els quals em vaig iniciar en el llarg camí de l'aprenentatge excursionista. Molts d'ells ja no viuen al poble (uns per circumstàncies de caire personal i d'altres —la majoria— per no haver trobat un habitatge econòmicament viable) i fins i tot la dissort se n'ha endut algun. Aquest escrit vol ser un petit homenatge a aquests «homenots» amb qui vaig compartir alguna cosa més que l'airuïa de la cantimplora.

Corria l'any 1972 quan una trepa de nois, d'una edat compresa entre dotze i catorze anys, tots provinents de les Escoles Núria, estrenàvem les nostres xiruques pel Collserola. Inicialment érem Marcel Canals, Josep Estrany —Pep—, Carles Linares, Xavier Monton i Francesc Riera.

En Carles i en Xavier ja eren socis de la SEAS, això ens permetia disposar dels plànols de l'Alpina per a planificar les sortides i alhora poder llo-

gar material (tendes, grampons i piolets). Aquestes circumstàncies feren que l'any 1974 em decidís a afiliar-me a l'entitat excursionista.

Realment, va ser una època daurada, malgrat els esforços de la RENFE en sentit contrari. Era l'època en què els pagesos encara et permetien de dormir a la pallissa —bo i avisant-te d'anar amb compte amb el foc—, i la poca gent que et trobaves per la muntanya et suposava un cordial intercanvi de salutacions i d'informació (llevat d'un desagradable encontre amb un estol de brètols uniformats de l'OJE que tingué lloc una nit al Montseny, prop de Sant Marçal). És en aquests temps quan al grup s'hi afegeixen Francesc Turó, Jordi Obiols i Toni Sanesteban.

El diari personal dels anys 1974 i 1975 és prou expressiu per la quantitat de sortides que arribarem a realitzar, algunes de les quals ressenyaré breument. Per Setmana Santa anàrem fins a Arbúcies; preu del bitllet de la Hispano Hilariense: 144 pessetes —anada i tornada—, més barat que l'autobús d'avui dia fins a Esplugues! El 12 de maig, junt amb Carles Linares, participo a la marxa de regularitat que la SEAS havia organitzat (la Barata - Matadepera): quedem en un meritori darrer lloc! El diumenge 29 de setembre Josep Estrany, Joan Martí, Carles Linares, Xavier Monton, Toni Sanesteban i jo, guiats per l'amic

A Castellar de n'Hug el 1977. D'esquerra a dreta: Isaïes Bravo, Albert Riera, Just Fosalva, Enric Oliveres i Jaume Gaig. Foto de Francesc Riera.

Daniel Cardona, fem la travessa de Montserrat, des del monestir fins a can Maçana, tot passant per uns caminois que probablement mai més no sabria tornar a trobar. Val a dir que aquesta és una de les poques vegades que va ser veritat que anàvem acompanyats per un «gran», car la majoria de les sortides dèiem als pares que anàvem sota la tutela d'un major d'edat. Pel «pont» d'octubre fem la travessa del Montseny, des de Seva fins a Sant Celoni, passant pel Matagalls —el qual no vam veure per la boira que hi havia—, Sant Marçal, les Agudes, el turó de l'Home i Santa Fe.

L'any 1975 el començarem amb una excursió a Gréixer, aquest cop amb l'agradable companyia d'un grup de noies de Berga que ens pre-

sentà en Daniel Cardona. El dissabte 18 arribàrem a Berga després d'unes quantes aturades de l'autocar que havíem agafat a Manresa, per a recollir les motxilles que anaven caient del sostre a cada sotrac; un cop fetes les presentacions pertinents i havent deixat els fòtils al cau de les noies escoltes (un antic convent dels pares franciscans, lloc on dormiríem), ens adreçàrem a comprar queviures per a sopar, i així va ser com vaig descobrir que les salsitxes no ho eren a tot arreu, sinó que aquí en deien «tastets», però encara va ser més greu quan en demanar una magnífica botifarra negra que tenien exposada, que es veia d'una hora lluny que allò era botifarra, em diuen que allò es diu «bull» i, a més, pot ser blanc o negre! (ja sé que

em direu que avui tothom sap el que és, però vint-i-cinc anys enrere no crec que ho sabés tanta gent!).

Un mes més tard les noies ens tornaren la visita; aquest cop elles dormiren a can Cardona, i l'endemà ens adreçarem tots plegats a fer una clàssica matinal nostra que anomenàvem «l'olla de Sant Just» i que consistia a pujar al turó de la Penya del Moro, la Coscollera, coll de les Tres Torres, can Cuiàs, Vallvidrera, Tibidabo, i tornada pel turó d'en Cors, Sant Pere Màrtir i la Miranda; el fet és que aquest cop el dia s'aixecà rúfol i a mig matí es posà a ploure, excusa necessària i suficient per a anar a parar tots a l'Ateu-neu a fer petar la xerrada.

També és en aquests moments quan el Pep, el Carles, el Xavier i jo comencem a fer les nostres primeres exploracions subterrànies, una mica per curiositat i una mica per imitació d'uns «grans» que sota la sigla GERP es dediquen a l'espeleologia. Però d'això en parlaré a bastament en una altra ocasió.

Ens traslladem ara a l'any 1977. Del grup anterior alguns han plegat (Marcel Canals, Jordi Obiols, Toni Sanesteban), altres es dediquen aquests anys plenament a l'espeleologia (Carles Linares i Xavier Monton), en Francesc Turó continuà uns quants anys acompanyant les sortides infantils i altres, en Pep s'afegiria a la fal·lera del trial, i en Francesc, juntament amb el seu germà Albert Riera —que des de fa un any és un més dels habituals a les sortides—

seguiran fent muntanya junt amb una nova fornada de xicots joves. Així tenim que els dies 17 i 18 de setembre de l'any esmentat, es realitza una sortida a Montgrony amb força participació: Isaïes Bravo, Montse Fisas i en Toni —que més endavant esdevindrà el seu company—, Just Fosalva, Jaume Gaig, Víctor Guijarro, Josep Ramon Llorc, Laura i Josep Lluís León, els germans Josep i Rafel Martí, Santi Martí, Joaquim Miquelays, Enric Oliveres, Jaume Sánchez i els seus cosins Carles i Víctor Busquets, Maria Assumpta Sanjuan, i finalment Albert i Francesc Riera. Amb la majoria dels anteriors i amb nous companys com Albert Linares, Ingrid, Nuri Miquelays i Marcos Segundo, seguirem uns quants anys fent magnífiques excursions: Castellterçol - Centelles, Pedraforca - serra d'Ensija - Cercs, Vidrà - Puigsacalm, la Llacuna - roca del Frare, l'Esquirol - Vilanova de Sau - Vic, Vilafranca de Conflent - Vernet - Canigó; Sant Just Desvern - el Papiol - Castellbisbal - Montserrat, etc. De cadascuna d'elles us podria explicar moltes anècdotes, algunes divertides, altres no tant, com quan després de tot un dia de caminar des de Sant Bartomeu Sesgorgues, suposadament en direcció a Tavertet, acabàrem a la façana posterior de la casa on havíem dormit la nit anterior; evidentment aquí s'acabà la meua credibilitat com a guia. En tot cas, durant aquests anys sí que aprenguérem a compartir les nostres febleses i la nostra força, a valorar l'amistat, la companyonia, el

l'amor al país.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 6 de juny del 2000

— A la reunió es comenta molt favorablement la trobada que va tenir lloc amb membres de l'agrupament Martin Luther King, tal com vam fer fa poc amb el Grup d'Esplai Ara mateix, amb la voluntat d'apropar les entitats i muntar alguna activitat conjunta. Des de la SEAS hem ofert a ambdues entitats els nostres coneixements relacionats amb el món de la muntanya, perquè considerem que els poden ser útils. Esperem poder concretar-ho més en un futur immediat.

— Ha estat comentada la dissortada mort del consoci i amic Marcel Campreciós i hem fet arribar el nostre condol a la seva vídua, Montserrat Esteva.

— No havent estat possible celebrar la conferència de Narcís Prat sobre les illes Galápagos, s'ha decidit traslladar-la al 28 d'octubre dins el marc de les Festes de Tardor d'enguany.

— S'ha comentat de nou l'evolució dels treballs que ja han estat recollits sobre el proper llibre de la SEAS que es dedicarà al clima, aplegant les conferències d'aquest cicle que va tenir lloc l'any 1998-1999. Se sol·licitarà la seva subvenció extraordinària a l'Ajuntament.

— Han estat comentats els darrers aspectes sobre l'excursió al Mont

Perdut, oberta a tot el poble, i s'han decidit els preus finals per a socis i no socis. S'hi anirà amb autocar i ja han estat reservades 40 places al refugi de Góriz.

Reunió del 4 de juliol del 2000

— Han estat comentats els detalls sobre els premis del Concurs de Fotografia que seran atorgats per l'Ajuntament, l'Ateneu, Maymó i la Unió de Botiguers de Sant Just. També ha estat confirmada la participació dels mateixos membres que van constituir el jurat de l'anterior edició.

— Ens hem fet ressò del proper cinquantè aniversari de l'Orfeó Enric Morera, el qual felicitem des d'aquestes pàgines.

— Ha estat decidida la renovació de tots els mapes excursionistes que tenim actualment, que farem d'una manera continuada d'acord amb les necessitats.

ITINERARI DE LA NATURA

El mes de novembre de 1977 la nostra entitat va inaugurar l'Itinerari de la Natura de les Fatjones, que era aleshores el segon itinerari d'aquestes característiques de Catalunya. Va ser tot un èxit durant uns quants anys fins que va deixar de ser utilitzat, però just l'any 2000 tenim el goig d'informar-vos que l'Institut de BUP de Sant Just l'ha tornat a fer servir, en aquest cas per als

seus alumnes de 3r d'ESO. Daniel Cardona ha tornat a fer de pont facilitant-los els nostres llibres del mestre i de l'alumne perquè, força anys després, no hi ha dubte que el nostre itinerari segueix tenint tot l'interès d'una zona magnífica pel que fa a vegetació.

LA RIERA DE SANT JUST, CAMÍ D'INTERÈS PAISATGÍSTIC

A finals de maig el grup ALNUS i la SEAS van presentar a la Regidoria de Medi Ambient de l'Ajuntament de Sant Just la proposta de fer un camí d'interès paisatgístic aprofitant el fons de la riera de Sant Just, amb el desig de preservar la vegetació existent i facilitar als santjustencs una possibilitat de camí de passejada ben a prop del poble. Ambdues entitats esperem fer realitat aquest projecte.

EL TELÈFON DE LA SEAS

Us informem que la SEAS ja té telèfon propi i és el **627739242**, que serà atès personalment en els horaris de local. Hi podeu deixar missatges.

FONS BIBLIOGRÀFIC

Donacions

— L'amic Josep Nuet i Badia ens ha fet donació d'un grapat de llibres diversos per a la nostra biblioteca, la qual cosa agraïm publicament des del Butlletí.

— Eulàlia Nuet i Badia ens ha fet donació del seu recent llibre *Guinea*

Equatorial, una vivència (1999).

Revistes

Mensualment rebem les publicacions dels diversos centres excursionistes gràcies a l'intercanvi establert. Totes elles tenen un interès o altre i per això us farem esment d'articles i treballs que considerem que poden ser del vostre interès i que són a la vostra disposició a la nostra biblioteca.

En aquesta ocasió volem destacar les següents:

Revista **ARXIU** del Centre Excursionista de Terrassa. Núm. 98-99, juliol-desembre de 1999. Hi ha un treball molt interessant sobre la pluviometria de l'observatori de Sant Llorenç del Munt relacionat amb les periòdiques inundacions del Vallès.

Revista **EXCURSIONISME** de la Unió Excursionista de Catalunya. Núm. 281, octubre de 1999. Treball monogràfic, «*Els camins d'avui en la Barcelona de sempre*», de Florenci Vila i Serra, amb tres rutes historicomamentals de Barcelona.

**«L'ONA EXCURSIONISTA»,
EL PROGRAMA
DE LA SEAS
A RÀDIO DESVERN,
FM 98.1,
CADA DIMARTS
DE 19,30 A 20 h.**

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc Any XXXIII, núm. 230

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès,
Antoni Anguera, Ferran de la Fuente, David Buenacasa
i Pau Mora (taula de redacció), Elisabeth Bart (tramesa),
Eulàlia Nuet (correcció de textos) i Josep Nuet (autoedició).

Índex

Portada: La serra de Collserola. Fotografia de Pau Mora.	
Calendari	64
Editorial: Fent país amb els avenços tecnològics	65
L'Anella Verda analitzada pel gerent del parc de Collserola, per Joan Fernández i Soler	66
Parapent, per Pep Ollé	70
D'un temps, d'una gent. Diari d'excursions 1974-1978, per Francesc Riera Prenafeta	73
Informació de la SEAS	76

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES